

РЕШЕНИЕ

№ 3626

гр. София, 28.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 04.06.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **4179** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс(АПК) вр. чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на А. М. Ю., гражданин на И. срещу решение № 257 от 10.04.2012 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отказано предоставянето на хуманитарен статут на оспорвания.

Жалбоподателят и процесуалният му представител – адв. Т. поддържа, че оспореното решение е нищожно на основание чл.177, ал. 2 от АПК, тъй като административният орган е постановил повторен отказ да предостави хуманитарен статут на кандидата за закрила, без да изпълни дадените от Върховния административен съд задължителни указания с решение № 12710 от 10.10.2011 г. по адм. дело № 6394/2011 г. по описа на Върховен административен съд, III отделение. Алтернативно, се излага и довод за незаконосъобразност на оспорения административен акт. Иска се обявяването на решението за нищожно или отмяната му като незаконосъобразно със законните последици.

Ответната страна – председателят на Държавна агенция за бежанците при МС, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София град, I отделение, IV състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба вх. № Ж-628 от 23.06.2010 г. на дирекция „Миграция” – МВР, изпратена на ДАБ от А. М. Ю. е поискана закрила. В регистрационния лист лицето е вписано с имената – А. М. Ю., гражданин на И., [дата на раждане] в [населено място], арабин по народност, вероизповедание – мюсюлманин – шиит, семейно положение – неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Желанието му за закрила е потвърдено и с молба вх. № 890 от 14.07.2010 г. на РПЦ С.. Личните му данни са установени въз основа на декларация по чл. 30, т. 3 от ЗУБ, а впоследствие и по представени лична карта № 00478985 от 13.09.2008 г. и удостоверение за иракско гражданство № С/793620 от 14.06.1997 г. Представен и документ за завършен курс на бащата на кандидата, издаден на 24.08.2002 г. и смъртен акт на сестра му, издаден на 16.03.2010 г.

С решение № 177 от 19.04.2011 г. на председателя на ДАБ при МС на А. М. Ю. е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С решение № 12710 от 10.10.2011 г. по адм. дело № 6394/2011 г. по описа на Върховен административен съд, III отделение е отхвърлена жалбата на А. М. Ю. срещу решение № 177 от 19.04.2011 г. на председателя на ДАБ при МС в частта, в която е отказано предоставянето на статут на бежанец и е отменено решението в частта, в която е отказано предоставянето на хуманитарен статут, като в тази част административната преписка е изпратена на председателя на Държавната агенция за бежанците при МС за ново провеждане на административното производство съобразно указанията на съда, дадени с мотивите на решението.

По касационна жалба на председателя на ДАБ при МС срещу решение № 12710 от 10.10.2011 г. по адм. дело № 6394/2011 г. по описа на ВАС, III отделение в частта, в което е отменено решение № 177 от 19.04.2011 г. на председателя на ДАБ при МС в частта относно отказано предоставяне на хуманитарен статут и административната преписка е изпратена за ново провеждане на административното производство е образувано адм. дело № 15102/2011 г. по описа на ВАС, V членен състав. С решение № 1681 от 02.02.2012 г. по адм. дело № 15102/2011 г. по описа на Върховен административен съд, петчленен състав е оставено в сила решение № 12701 от 10.10.2011 г. по адм. дело № 6394/2011 г. по описа на Върховен административен съд, трето отделение в оспорената му част. В останалата му част решението по адм. дело № 6394/2011 г. по описа на ВАС, трето отделение е влязло в сила като необжалвано.

Предмет на оспорване в настоящото производство е решение № 257 от 10.04.2012 г. на председателя на ДАБ при МС, с което е отказано предоставянето на хуманитарен статут на А. М. Ю.. Прието е, че не са налице предпоставките по чл.9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, като е изследвана ситуацията в И. и района, в който е живял чужденец – [населено място].

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в 14-дневния срок, считано от датата на връчването на оспореното решение, от активно легитимирано лице и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 75, ал. 1 от ЗУБ – председателя на ДАБ – МС, който е овластеният от закона орган да вземе решение за отказ да бъде предоставен статут по чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ.

Съдът намира за неоснователен довода на жалбоподателя и неговия процесуален представител за нищожност на оспорения административен акт. Съгласно чл. 177, ал. 2 от АПК актове или действия на административния орган, извършени в

противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни. За да се извърши преценка дали действително повторният отказ за предоставяне на хуманитарен статут е нищожен или не, следва да се обсъди какви са били задължителните указания по прилагането и тълкуването на закона, дадени от Върховния административен съд. Съгласно мотивите на решение № 12710 от 10.10.2011 г. по адм. дело № 6394/2011 г. по описа на Върховен административен съд, III отделение отказът за предоставяне на хуманитарен статут е незаконосъобразен, като приложената справка на дирекция „МДЕФБ“ от 27.01.2011 г. отразява състоянието в И. през 2008 г., 2009 г. и част от 2010 г. , тя не е актуална за състоянието на страната. Посочено е, че по делото не са представени доказателства за сегашното състояние на страната с оглед ноторно известните факти за политическа нестабилност на страните от този регион. В заключение е прието, че в случая общоизвестен по смисъла на чл.37, ал. 2 от АПК е фактът на наличието на вътрешен въоръжен конфликт в страната по произход – И.. Посочено е също, че изследването на факта налице ли е „безогледно насилие“ има връзка с разпоредбата на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО и не е съобразена с по-широкия обхват на защита, дадена от националния законодател в чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, като при новото разглеждане административният орган следва да събере необходимите данни в тази насока, тъй като приложените справки, съдържащи информация от други години, не са актуални.

В мотивите на решение № 1681 от 02.02.2012 г. по адм. дело № 15102/2011 г. по описа на Върховен административен съд, петчленен състав е посочено, че правилно се поддържа в касационната жалба, че след като тричленният състав на ВАС не се е произнесъл по първите две хипотези (чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ), преписката е върната за ново произнасяне относно наличие на обстоятелства по т. 3 от чл.9, ал. 1 от ЗУБ. Отражено е, че събирането на актуална информация за И. и по-специално за района, от който е молителят – К., се налага поради ежедневната информация от редица международни информационни агенции за продължаващия въоръжен конфликт в И., след което и анализ на същата, административният орган следва отново да се произнесе по искането за предоставяне на хуманитарен статут.

С оглед на така възприетото от Върховния административен съд в оспореното в настоящото производство решение председателят на ДАБ при МС е посочил, че не се установяват предпоставките по чл. 9, ал. 1 ,т. 1 и т. 2 от ЗУБ, тъй като чужденецът не е имал конкретни проблеми в страната си по произход заради твърдяната принадлежност на баща му към армията на С. Х.. В оспорения административен акт подробно е разгледана хипотезата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, като е отразена актуална справка за ситуацията в И. и района на [населено място] (справка вх. № 1072 от 01.03.2012 г.) и е формулиран крайният извод за неоснователност на молбата за предоставяне на хуманитарен статут. Следователно, указанията на Върховния административен съд са изпълнени в тяхната цялост, доколкото административният орган е събрал актуалната информация относно държавата по произход на кандидата, анализирал я е съобразно даденото задължително тълкуване на разпоредбата на чл.15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО в решение от 17 февруари 2009 г. по дело С - 465/2007 г. на Съда на Европейския съюз и е приел, че не са налице основания за предоставяне на хуманитарен статут на А. М. Ю., гражданин на И.. Следователно, не е налице твърдяното в жалбата основание за нищожност на оспорения административен акт.

Обжалваното решение е издадено при правилно прилагане на материалния закон.

От последните данни за положението на И. не може да се направи извод за наличие на

въоръжен конфликт, поради което законосъобразен е изводът за неприложимост на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Правилно е позоваването от страна на административния орган на задължителното тълкуване на СЕС в решение С – 465/2007 във връзка с разпоредбата на чл.15, б. ”в” от Директива 2004/83/ЕО. В решението се посочва, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условията последният да представя доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи, както и че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Това условие не е налице в настоящия случай, тъй като няма обективни данни насилието в И. да е достигнало към момента такава изключителна степен. Позовавайки се на мотивите на решението на СЕС по дело С – 465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори, свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно – колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

Съгласно справка относно ситуацията в И. на дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд” при ДАБ – МС с № 1072 от 01.03.2012 г. К. и останалите провинции в южен И. са изцяло под контрола на иракските сили за сигурност, поради което изблиците на насилие са редки, като някои бунтовнически групи все още успяват да извършат нападения с голям брой жертви над тълпи от религиозни поклонници. Посочено е, че относително стабилната ситуация на сигурността в южните провинции периодично се нарушава от атентати с масови жертви и насилие на ниско равнище, предимно в областите в близост до И.. Съгласно цитираните насоки на ВКБООН молбите за закрила, подадени от лицата от южните провинции, включително и К., следва да се разглеждат на индивидуален принцип. В този смисъл така застъпеното в насоките на ВКБООН становище е спазено в процесния случай, доколкото от изявлението на оспорвания не се установява същият да е бил принуден да напусне страната си поради тежки и лични заплахи за живота и сигурността му. Видно от описаните в справката рискови групи, обект на терористично нападение кандидатът за закрила не попада в нито една от тях. Съгласно представената в хода на съдебното производство справка вх. № 2523 от 11.05.2012 г. на дирекция „ЕВМДЕБФ” при ДАБ е отчетен атентат в [населено място] на 20.03.2012 г. , при който са убити 13 души, а са ранени – 50. В справката е отразено, че не е открита друга информация за въоръжени сблъсъци и конфликти в [населено място] от датата на изготвяне на последната справка (01.03.2012 г.) до настоящия момент.

Следователно, административният орган е обсъдил задълбочено актуалната обстановка относно И. и района, в който е живял чужденеца, като обосновано е приел липсата на материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 т.3 от ЗУБ.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че не са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК за незаконосъобразност на административния акт и жалбата на А. М. Ю. следва се отхвърли като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 4 от АПК, Административен съд София град, I отделение, IV състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. М. Ю., гражданин на И. срещу решение № 257 от 10.04.2012 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: